

- 4) a) Przy założeniu, że pierwszorzędną lub najważniejszą funkcją kart pamięci w telefonach komórkowych nie jest kopiowanie na użytek prywatny, czy jest zgodne z dyrektywą ustawodawstwo państw członkowskich gwarantujące rekompensatę podmiotom praw autorskich za kopiowanie na karty pamięci telefonów komórkowych?
- b) Przy założeniu, że kopiowanie na użytek prywatny jest jedną z kilku pierwszorzędnych lub zasadniczych funkcji kart pamięci w telefonach komórkowych, czy jest zgodne z dyrektywą ustawodawstwo państw członkowskich gwarantujące rekompensatę podmiotom praw autorskich za kopiowanie na karty pamięci telefonów komórkowych?
- 5) Czy jest zgodne z pojęciem właściwej równowagi widniejącym w motywie 31 dyrektywy oraz z jednolitą interpretacją pojęcia godziwej rekompensaty [zob. art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy], która musi opierać się na „szkodzie”, ustawodawstwo państw członkowskich przewidujące pobieranie opłaty za karty pamięci, podczas gdy nie pobiera się opłaty za pamięć wewnętrzną w przypadku odtwarzaczy MP3 lub iPodów, które są przeznaczone i głównie używane do celów kopiowania na użytek prywatny?
- 6) a) Czy dyrektywa sprzeciwia się temu, by ustawodawstwo państw członkowskich przewidywało pobieranie opłat za kopiowanie na użytek prywatny od producenta lub importera, który sprzedaje karty pamięci podmiotom gospodarczym odsprzedającym karty pamięci zarówno klientom prywatnym, jak i prowadzącym działalność gospodarczą, przy czym producent lub importer nie wie, czy karty pamięci zostały sprzedane klientom prywatnym czy prowadzącym działalność gospodarczą?
- b) Czy na odpowiedź na pytanie 6 a) ma wpływ to, czy w ustawodawstwie państwa członkowskiego ustanowione są przepisy skutkujące tym, że producenci, importerzy lub dystrybutorzy nie muszą uiszczać opłaty za karty pamięci używane do celów zawodowych; to, czy w przypadku gdy opłata została jednak uiszczona, producenci, importerzy i dystrybutorzy mogą uzyskać zwrot opłaty za karty pamięci, o ile są one używane do celów zawodowych; i to, czy producenci, importerzy lub dystrybutorzy mogą sprzedawać karty pamięci bez uiszczania opłaty innym przedsiębiorstwom zarejestrowanym przez organizację zarządzającą opłatami?
- c) Czy na odpowiedź na pytania 6 a) lub 6 b) ma wpływ to:
- 1) czy w ustawodawstwie państwa członkowskiego ustanowione są przepisy skutkujące tym, że producenci, importerzy lub dystrybutorzy nie muszą uiszczać opłaty za karty pamięci używane do celów zawodowych, ale pojęcie celów zawodowych interpretowane jest jako przyznające uprawnienie do odliczenia stosujące się wyłącznie do przedsiębiorstw zatwierdzonych przez Copydan, podczas gdy musi być uiszczana opłata za karty pamięci używane zawodowo przez innych klientów prowadzących działalność gospodarczą, którzy nie zostali zatwierdzeni przez Copydan;
- 2) czy w ustawodawstwie państwa członkowskiego ustanowione są przepisy skutkujące tym, że w przypadku gdy opłata została faktycznie uiszczona (teoretycznie), producenci, importerzy lub dystrybutorzy mogą uzyskać zwrot opłaty za karty pamięci, gdy są one używane do celów zawodowych, ale a) w praktyce tylko nabywca karty pamięci może uzyskać zwrot opłaty, i b) nabywca kart pamięci musi złożyć do Copydan wniosek o zwrot opłaty;
- 3) czy w ustawodawstwie państwa członkowskiego ustanowione są przepisy skutkujące tym, że producenci, importerzy lub dystrybutorzy mogą sprzedawać karty pamięci bez uiszczania opłaty innym przedsiębiorstwom zarejestrowanym przez organizację zarządzającą opłatami, ale a) organizacją zarządzającą opłatami jest Copydan i b) zarejestrowane przedsiębiorstwa nie wiedzą, czy karty pamięci zostały sprzedane klientom prywatnym czy prowadzącym działalność gospodarczą?

(¹) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Cosenza (Włochy) w dniu 19 października 2012 r. — CCIAA di Cosenza przeciwko Fallimento CIESSE SRL

(Sprawa C-468/12)

(2012/C 399/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Ordinario di Cosenza.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura (CCIAA) di Cosenza

Strona pozwana: Fallimento CIESSE SRL

Pytania prejudycjalne

Czy włoskie uregulowania dotyczące sposobów obliczania opłaty rocznej — do zapłaty której zobowiązane są wszystkie podmioty prowadzące działalność gospodarczą — w części, w jakiej przewidują, że przedsiębiorcy indywidualni uiszczają opłatę roczną w stałej wysokości (200 EUR, jeżeli są wpisani do części zwykłej, lub 88 EUR, jeśli są umieszczeni w części szczególnej); że cywilne spółki rolne uiszczają opłatę stałą w wysokości 100 EUR (obok 20 EUR za każdą jednostkę lokalną); że jednostki lokalne lub oddziały spółek mających siedzibę zagranicą uiszczają opłatę stałą w wysokości 110 EUR; że spółki cywilne inne niż spółki rolne uiszczają opłatę stałą w wysokości 200 EUR; że spółki adwokackie uiszczają opłatę stałą w wysokości 200 EUR, podczas gdy wszystkie inne wieloosobowe podmioty prawne (spółki, konsorcja itd.) są zobowiązane do uiszczenia „opłaty proporcjonalnej do obrotów z roku poprzedniego” (mogącej wynieść do 40 tys. EUR), są niezgodne z art. 5 dyrektywy 2008/7/WE⁽¹⁾ z dnia 12 lutego 2008 r., w sytuacji kiedy nakładają znacznie wyższe obciążenie z tytułu prowadzenia działalności przedsiębiorstwa przez spółkę kapitałową (w szerokim rozumieniu ww. dyrektywy wspólnotowej) w porównaniu do prowadzenia działalności przedsiębiorstwa przez przedsiębiorstwo indywidualne?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotycząca podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 46, s. 11)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 22 października 2012 r. — Panasonic Italia SpA przeciwko Agenzia delle Dogane

(Sprawa C-472/12)

(2012/C 399/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte Suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Panasonic Italia SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Dogane

Pytania prejudycjalne

- 1) W pierwszej kolejności, czy przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 754 z 2004 r.⁽¹⁾ należy zaklasyfikować do pozycji 8471 czy też do pozycji 8528 kolorowy ekran plazmowy o szerokości odpowiadającej przekątnej 106,6 cm, wyposażony w dwa głośniki i pilota zdalnego sterowania oraz posiadający urządzenie wejściowe przystosowane do włożenia karty graficznej (której cena jest bardzo niska, łatwo ją nabyć i zainstalować), nieprzywożonej razem z ekranem, po włożeniu której ekran nadaje się do odbioru zespolonych sygnałów wideo AV i może być podłączony do urządzeń do automatycznego przetwarzania danych oraz do urządzeń do nagrywania i odtwarzania dźwięku, odtwarzaczy DVD, kamer wideo i odbiorników satelitarnych.
- 2) Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie jest przecząca, czy należy dokonać klasyfikacji takiego ekranu do pozycji 8528 na mocy rozporządzenia (WE) nr 754 z 2004 r.
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na drugie pytanie — czy należy uznać, że przepisy ustanowione w tym zakresie we wspomnianym rozporządzeniu mają bądź nie charakter interpretacyjny, a zatem czy mają retroaktywny skutek, z zastrzeżeniem wcześniejszych przepisów, które wyraźnie stanowią inaczej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 754/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej, Dz.U. L 118, s. 32.